

РЕШЕНИЕ № 430

27.06.2017г., гр.Хасково

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Хасково в открито съдебно заседание на седми юни, две хиляди и седемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИВА БАЙНОВА

ЧЛЕНОВЕ: КРЕМЕНА КОСТОВА - ГРОЗЕВА

ЦВЕТОМИРА ДИМИТРОВА

при секретаря Диана Динкова

в присъствието на прокурор Николай Гугушев

като разгледа докладваното от съдия Костова – Грозева адм. д. №372 по описа на съда за 2017 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по Раздел III от Глава десета на АПК.

Образувано е по протест на Прокурор при Окръжна прокуратура – Хасково, срещу чл.4, ал.1, т.4 и 5; чл.20, ал.1 (в частта – „и този имот не е основното им жилище“); чл.53а, ал.2, т.4 и чл.62 от Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Симеоновград.

В протеста се твърди, че според чл.4, ал.1 от Наредбата, размерът на местните такси и цени на услуги се определял освен при спазване на принципите по чл.8, ал.1 от ЗМДТ, но и за ефективно разпределение на общински ресурси чрез определяне на такси и цени на услуги (т.4) и за насърчаване на частния сектор в предоставянето на регламентираните в Наредбата услуги (т.5). Сочи се, че съгласно чл.8, ал.1 от ЗМДТ общинският съвет определя размера на таксите при спазване на следните принципи: възстановяване на пълните разходи на общината по предоставяне на услугата; създаване на условия за разширяване на предлаганите услуги и повишаване на тяхното качество; постигане на по-голяма справедливост при определяне и заплащане на местните такси. Навеждат се доводи, че по този начин от общинския съвет била надхвърлена законовата рамка – чл.8, ал.1 от ЗМДТ, поради което стореното било без компетентност.

На следващо място се сочи, че с чл.20, ал.1 от Наредбата се определя, че не се събира такса за сметосъбиране и сметоизвозване, ако имотът не се ползва през цялата година и този имот не е основното жилище (по смисъла на ЗМДТ, съгласно дадената в §1, т.2 от ДР на ЗМДТ легална дефиниция) и е подадена декларация по образец от собственика или ползвателя до 15 декември на предходната година. Навеждат се доводи, че в посочената част относно изискването „и този имот не е основното им жилище“ е налице порок, сочещ на недействителност на нормата, тъй като органът на местното самоуправление не е компетентен да определи условията (т.е. материалните предпоставки), при които не се дължи обсъжданата такса. Такъв бил органът на законодателната власт, въвел изричните разпоредби на чл.8, ал.5, ал.6 и чл.71 ЗМДТ.

Твърди се също, че съгласно чл.53а, ал.2, т.4 в Раздел XI от Наредбата се освобождават от такса собствениците на ловни кучета. Цитираното разрешение съответствало на чл.175, ал.2, т.6 от Закона за ветеринарно-медицинската дейност в редакцията преди измененията с ДВ бр.14/2016г., в сила от 19.02.2016г. След промяната в ЗВД вече не съществувало правно основание за прилагане на тази по-благоприятна възможност. Законовата норма била императивна и подлежала на стриктно тълкуване, тъй като въвеждала изключение от правилото, че такса за притежаване на куче се дължи (чл.175, ал.1 ЗВД, респ. чл.53а, ал.1 от подзаконовия акт). Ето защо било недопустимо разширяване

на приложното ѝ поле, поради което и действието на чл.53а, ал.2, т.4 в Раздел XI от Наредбата било недопустимо в настоящата редакция.

На следващо място, по силата на чл.62 от Наредбата, за нарушение на разпоредбите ѝ виновните лица се наказвали с едно от следните наказания: глоба в размер от 50 лв. до 500 лв. за физическите лица; имуществена санкция в размер от 500 до 1000 лв. – за еднолични търговци и юридически лица. Твърди се, че според чл.123, ал.3 и чл.127 от ЗМДТ се наказвал този, който декларира неверни данни и обстоятелства, водещи до намаляване или освобождаване от такса с глоба от 50 до 200 лв., а юридическите лица и едноличните търговци – с имуществена санкция в размер от 100 до 500 и този, който нарушава други разпоредби по закона извън случаите по чл.123 с глоба в размер от 20 до 200 лв., а на юридическите лица и едноличните търговци – имуществена санкция в размер от 100 до 500 лв. Излагат се съображения, че регламентацията на чл.123, ал.3 и чл.127 ЗМДТ се прилагала такава, каквато била и без изключения в уредените хипотези. Същото законово изброяване представлявало и рамка, която не можело да се напусне от Общинския съвет. Освен това, санкционирането на едно нарушение категорично не спадало в обхвата на определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги, доколкото в случая се вземало становище за отговорността на съответния субект чрез издаване на юрисдикционен, а не на административен акт. Такава възможност за издаване на наказателни постановления не била изключена за Кмета на общината, но именно защото била уредена със закон, като неподвижването на възможност за упълномощаване – чл.64 от общинската наредба, също не съответствало на нормативния акт от по-висок ранг (чл.128, ал.1 ЗМДТ). Моли се за обсъждане и на съображенията за нищожност на конкретни разпоредби от Наредбата. Иска се отмяна на разпоредбите на чл.4, ал.1, т.4 и 5; чл.20, ал.1 (в частта – „и този имот не е основното им жилище“); чл.53а, ал.2, т.4 и чл.62 от Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Симеоновград, като незаконосъобразни, поради противоречието им с разпоредби на нормативен акт от по-висок ранг. Претендира се присъждане на направените разноси по делото.

Ответникът, Общински съвет – Симеоновград, редовно призован, не изпраща представител. Не ангажира становище по делото.

Представителят на Окръжна прокуратура – Хасково в съдебно заседание поддържа протеста и дава заключение за отмяна на протестираните разпоредби. Претендира присъждане на направените по делото разноси.

Административен съд – Хасково, като прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

С Докладна записка вх. №С-685/14.02.2008г., Кметът на Община Симеоновград предложил на ОбС – Симеоновград да вземе следното решение: на основание чл.21, ал.1, т.7 и чл.21, ал.2 от ЗМСМА и чл.9 от ЗМДТ: 1. Приема Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Симеоновград.; 2. Отменя Решение №352 от 07.03.2003г. на Общински съвет – Симеоновград.

Видно от данните по делото, с Решение №45 от 22.02.2008г., взето на заседание на Общински съвет Симеоновград, проведено на 22.02.2008г., след поименно гласуване на докладната записка с направените промени, на основание чл.21, ал.2, т.7 и чл.21 ал.2 от ЗМСМА и чл.9 от ЗМДТ, Общински съвет – Симеоновград решил следното: 1. Приема Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Симеоновград.; 2. Отменя Решение №352 от 07.03.2003г. на Общински съвет – Симеоновград, като в гласуването при приемане на Решение №45/22.02.2008г. участвали 16 общински съветници (от общо 17), от които 15 гласували „за“, нямало гласували „против“ и „въздържал се“ /л.23/.

99

По делото се представя в актуалната ѝ действаща редакция Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Симеоновград (Наредбата). Видно от §4 от ПЗР към Наредбата, същата била приета с Решение №45/22.02.2008г. от Протокол №6 на ОбС – Симеоновград и се издавала на основание чл.9 от ЗМДТ, в сила от 01.03.2008г. Впоследствие Наредбата била променяна, допълвана и изменяна.

Първата протестирана разпоредба не е променяна от датата на приемането си, както и текста на чл.62 от Наредбата, докато чл.20, ал.1 от Наредбата е изм. с Решение №376/19.12.2014г. на ОбС Симеоновград, изм. Решение №132/30.01.2017г.; чл.53а, ал.2, т.4 от Наредбата се намира в Раздел XI Такса за притежаване на куче – нов Решение №335/16.02.2011г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Протестът е процесуално допустим. Предмет на оспорване са конкретни разпоредби от подзаконов нормативен акт, действащ на територията на Община Симеоновград. На основание чл.186, ал.2 от АПК прокурорът може да подаде протест срещу подзаконов нормативен акт. Оспорването на подзаконовия нормативен акт пред съда е частично и касае само посочените разпоредби от Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Симеоновград, което е допустимо съгласно чл.185, ал.2, вр. ал.1 от АПК. Освен това разпоредбата на чл.187, ал.1 от АПК изрично предвижда безсрочност на оспорването на подзаконовите нормативни актове, т.е. без ограничение във времето.

Разгледан по същество, протестът е **изцяло основателен**.

Нормата на чл.21, ал.2 от Закон за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА) предвижда принципна компетентност на общинския съвет, в изпълнение на своите правомощия по ал.1 на същия член, да приема правилници, наредби, инструкции, решения, декларации и обръщения. С оглед горното, наредбата, като цяло и от която се протестират разпоредби, следва да се приеме за издадена от компетентен орган – Общински съвет – Симеоновград, съобразно чл.21, ал.2 от ЗМСМА.

Не се спори по делото, че протестираните текстове от Наредбата са приети с решения, взети на редовно проведени заседания на общинския съвет, при наличие на кворум и необходимото към този момент мнозинство на общинските съветници.

Съдът обаче установява грубо нарушение на чл.26 от ЗНА в приложимата му редакция от ДВ бр.46/2007г. Безспорно е при тези фактически установявания, че няма спазване на административно-производствените правила, доколкото процесните текстове от общинската наредба са приети от ОбС на 22.02.2008г., без да е спазено изискването на чл.26, ал.3 от ЗНА /в приложимата му редакция/ за публикуване на проекта на подзаконовия акт от вносителя му минимум 14 дни за обществено обсъждане преди неговото приемане. Липсват каквито и да е данни за спазване на това императивно установено процесуално правило. Нещо повече, няма дори данни и за спазване на това правило и при вземане на решения за изменение на част от протестираните текстове. Освен това и самата докладна записка на вносителя – Кмет на Община Симеоновград /л.45/, не е със съдържанието, което изисква закона /чл.28 ЗНА/.

Ето защо, макар да има спазване на изискването за писмена форма на наредбата и за нейното съдържание, то предвид горепосоченото, съдът приема, че ответникът допуска съществени нарушения на административно-производствените правила на чл.26 и чл.28 от ЗНА, което обуславя извод и за отмяната на протестираните текстове на осн. чл.146, т.3 от АПК.

Независимо от горният извод, съдът намира, че протестираните разпоредби са приети и в нарушение на материалния закон, по следните съображения:

В разпоредбата на чл.4, ал.1 от Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Симеоновград гласи следното:

„Размерът на местните такси и цени на услуги се определя при спазване на следните принципи: т.4 – ефективно разпределение на общински ресурси чрез определяне на такси и цени на услуги; т.5 – насърчаване на частния сектор в предоставянето на регламентирани в Наредбата услуги.“

Съгласно §4 от Преходните и заключителни разпоредби на Наредбата, последната е издадена на основание чл.9 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ), според който общинският съвет приема наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги.

Съгласно чл.7, ал.2 от Закон за нормативните актове (ЗНА), наредбата е нормативен акт, който се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен, а според чл.8 от ЗНА всеки общински съвет може да издава наредби, с които да урежда съобразно нормативните актове от по-висока степен неуредени от тях обществени отношения с местно значение. В същия смисъл са и разпоредбите на чл.75, ал.2 и чл.76, ал.3 АПК. Като компетентни да издават нормативни (подзаконови) административни актове разпоредбата на чл.76, ал.1 от АПК сочи изрично овластените от Конституцията или закон органи, в какъвто смисъл е и по-общата разпоредба, доколкото се отнася до всички нормативни актове, на чл.2, ал.1 от ЗНА. Като колективен орган на местното самоуправление по смисъла на чл.18, ал.1 от ЗМСМА, общинският съвет е овластен да издава нормативни актове, с които да урежда, съобразно нормативни актове от по-висока степен, обществени отношения с местно значение.

В чл.21, ал.1 от ЗМСМА се изброяват правомощията му, а съгласно ал.2 на чл.21 от ЗМСМА в изпълнение на правомощията си по ал.1 общинският съвет приема правилници, наредби, инструкции, решения, декларации и обръщения. Съгласно чл.21, ал.1, т.7 от ЗМСМА, общинският съвет определя размера на местните такси. Анализът на тази разпоредба във връзка с ал.2 на чл.21 от ЗМСМА, чл.8 от ЗНА и чл.76, ал.3 от АПК сочи, че общинският съвет е компетентен орган да приема подзаконови актове (наредби) от местно значение, с която да определи местните такси и цени на услуги, каквато е Наредбата, оспорена с процесния протест. От направения по-горе преглед на нормативната уредба следва изводът, че нормотворческите правомощия на общинския съвет произтичат от Конституцията или закона и се ограничават до обществени отношения с местно значение, които обаче нямат своя регулация от нормативни актове от по-висока степен.

Основателно се твърди в протеста, че атакуваната разпоредба на чл.4, ал.1, т.4 и 5 от Наредбата противоречи на чл.8 от ЗМДТ, съгласно който общинският съвет определя размера на таксите при спазване на следните принципи: т.1 - възстановяване на пълните разходи на общината по предоставяне на услугата; т.2 - създаване на условия за разширяване на предлаганите услуги и повишаване на тяхното качество; т.3 - постигане на по-голяма справедливост при определяне и заплащане на местните такси.

Съдът намира, че принципите, които следва да съблюдават общинските съвети при определяне размера на местните такси, се сочат изчерпателно в чл.8 от ЗМДТ, поради което не могат да се предвиждат нови, нефигуриращи в обсъжданата разпоредба такива. В случая посочените в чл.4, ал.1, т.4 и 5 от Наредбата принципи не се установяват да са измежду изброените в чл.8 от ЗМДТ, от което следва изводът, че посочените по-горе т. 4 и 5 от чл.4, ал.1 от Наредбата са били приети в нарушение на чл.8 от ЗНА, съгласно който всеки общински съвет може да издава наредби, с които да урежда съобразно нормативните актове от по-висока степен неуредени от тях обществени отношения с местно значение, както и че противоречат на разглеждания по-горе чл.8 от ЗМДТ (в относимите му редакции), уреждащ изчерпателно принципите, следващи се при определяне размера на местните такси.

Ето защо протестът в тази си част се явява основателен.

Съдът намира за основателен протеста и относно разпоредбата на чл.20, ал.1 от Наредбата, в частта на израза: „и този имот не е основното им жилище“. В чл.20, ал.1 (изм. Решение №376/19.12.2014г. на ОбС Симеоновград, изм. Решение №132/30.01.2017г.) от

100

Наредбата гласи: „Граждани, които целогодишно не ползват имот в регулация и този имот не е основното им жилище, се освобождават в частта за такса битови отпадъци от сметосъбиране и сметоизвозване за следващата година, ако в срок до 15 декември на текущата година са подали декларация по образец **и нямат задължения за съответния имот**. Ако имотът е съсобственост, същият се освобождава ако декларации са подали всички съсобственици **и всички съсобственици са заплатили задълженията си за съответния имот**.“

Съгласно чл.71 от ЗМДТ, не се събира такса за: т.1 - сметосъбиране и сметоизвозване, когато услугата не се предоставя от общината или ако имотът не се ползва през цялата година и е подадена декларация по образец от собственика или ползвателя до края на предходната година в общината по местонахождението на имота.

От текста на цитираната разпоредба се установява, че законодателят не обвързва освобождаването от събирането на таксата с други условия, освен тези, услугата да не се предоставя от общината или съответно имотът да не се ползва през цялата година и да е подадена декларация до края на предходната година в общината по местонахождението на имота. Т.е. оспорената част от чл.20, ал.1 от Наредбата – „и този имот не е основното им жилище“ не се съдържа в закона. Съдът намира, че с въвеждането в наредбата на това допълнително изискване незаконосъобразно се стесняват условията, предвидени в закона за ползване на правото на лицата да бъдат освободени от таксите за сметосъбиране и сметоизвозване, когато е налице хипотезата на целогодишно неползване на недвижимия имот. Видно е, че законодателят не обвързва неплащането на такса с вида и предназначението на имота, а само и единствено с ползването му. Затова като незаконосъобразна оспорената част от чл.20, ал.1 от Наредбата следва да бъде отменена.

На следващо място, съгласно чл.53а, ал.1 от Наредбата, за притежаване на куче собственикът заплаща годишна такса в размер на 5 лв. В ал.2 се предвижда следното: „Освобождават се от такса собствениците на: т. 4 – Ловните кучета“.

Видно от разпоредбата на чл.116, ал.1 от ЗМДТ, за притежаване на куче собственикът заплаща годишна такса в общината, на чиято територия е постоянният му адрес/седалище, а съгласно ал.2 се освобождават от такса собствениците на кучета по чл.175, ал.2 от Закона за ветеринарномедицинската дейност. Разпоредбата на чл.175, ал.2, т.6 от Закона за ветеринарномедицинската дейност, до изменението ѝ, обн. в ДВ бр.14 от 2016г., в сила от 19.02.2016г., предвижда освобождаване от такса на собствениците на ловни кучета. След изменението на тази разпоредба обаче, вместо ловните кучета, вече се визират кучета, които придружават или охраняват селскостопански животни, които се отглеждат в регистриран животновъден обект. Следователно, след влизане в сила на изменението на чл.175, ал.2, т.6 от Закона за ветеринарно-медицинската дейност, собствениците на ловни кучета вече не са измежду освободените от заплащането на такса. Поради това, макар към момента на приемане на Раздел XI Такса за притежаване на куче (нов Решение №335/16.02.2011г.) от Наредбата текстът на чл.53а, ал.2, т.4 от същата да е бил в съответствие с разпоредбите на чл.116, ал.2 от ЗМДТ и съответно чл.175, ал.2, т.6 от Закона за ветеринарно-медицинската дейност, то считано от 19.02.2016г. насам той е в противоречие с последната и като такъв следва да се отмени.

Следващата оспорена разпоредба от Наредбата е тази на чл.62, която гласи следното: „За не събрана такса на физическите лица се налага глоба в размер от 50.00 до 500.00 лв., а на юридическите лица се налага имуществена санкция в размер от 500.00 до 1000 лв.“.

Наредбата, от която е и конкретно протестираната разпоредба на чл.62, е приета на основание чл.9 от ЗМДТ. Член 9 от ЗМДТ предоставя, но и ограничава правомощията на общинския съвет да приема наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги. Правомощията обаче по определяне и администриране на местни такси и цени на услуги не включват и правомощия за ответника да определя наказания за неизпълнение на задължения във връзка с данъци и такси. Т.е., стои въпросът притежава ли

правомошие общинският съвет да приеме текст в своя подзаконов акт (наредба), със съдържанието, което е в чл.62, когато този акт е издаден на основание чл.9 от ЗМДТ.

Протестирианият текст е в Глава четвърта на Наредбата, озаглавена „Административно наказателни разпоредби“. Безспорно общинският съвет, като орган на местно самоуправление, е компетентен да приема норми за поведение, задължителни за физическите и юридическите лица на територията на съответната община, по въпроси, които не са от изключителната компетентност на други органи, но само в сферите, очертани в разпоредбите на чл.17, ал.1 от ЗМСМА.

Съгласно Европейската харта за местно самоуправление (ратифицирана със закон, приет от 37-о НС на 17.03.1995г.) чл.3, т.1 под понятието „местно самоуправление“ следва да се разбира правото и реалната възможност за местните общности да регулират и да управляват в рамките на закона, на тяхната отговорност и в интерес на тяхното население, съществена част от обществените дела. По същият начин в чл.17 от ЗМСМА се определят тези рамки на закона, в които може да се осъществява местното самоуправление. В компетентност на местното самоуправление са всички въпроси от местно значение, които законът предоставя в тяхна компетентност в сферата на: 1. общинското имущество, общинските предприятия, общинските финанси, данъци и такси, общинската администрация; 2. устройството и развитието на територията на общината и на населените места в нея; 3. образованието; 4. здравеопазването; 5. културата; 6. благоустрояването и комуналните дейности; 7. социалните услуги; 8. опазването на околната среда и рационалното използване на природните ресурси; 9. поддържането и опазването на културни, исторически и архитектурни паметници; 10. развитието на спорта, отдиха и туризма; 11. защитата при бедствия.

Обжалваната наредба е издадена на правното основание на чл.9 от ЗМДТ (съгласно §4 от ПЗР от нея), т.е. компетентността на общинския съвет следва да се съсредоточи в предвидените в този законов текст рамки по определяне и администриране на местните такси и цени на услуги. С така приетата редакция на чл.62 от Наредбата, компетентността на общинския съвет обаче излиза от рамката на чл.9 от ЗМДТ и навлиза в сферата на налагане на административни наказания за нарушения, свързани с местни данъци и такси, каквато компетентност по този текст този съд приема, че общинският съвет няма.

В свое решение № 6/29.09.2009 г. по к.д. № 7/2009 г. КС сочи, че параметрите на местното самоуправление задължително се основават на законова уредба, която следва да е в съответствие с международните договори и чл.3 от Европейската харта за местно самоуправление, като същността на местното самоуправление е правото и реалната възможност местните общности да регулират и управляват в рамките на закона.

Съгласно чл.4 от Европейската харта за местно самоуправление, основните правомощия на органите на местно самоуправление се определят от Конституцията или от закона. Независимо от това, тази разпоредба не е пречка за предоставянето на органите на местно самоуправление на правомощия за специфични цели в съответствие със закона. Органите на местно самоуправление разполагат в рамките на закона с пълна свобода да поемат инициатива по всеки въпрос, който не е изключен от тяхната компетентност или предоставен на друга власт. Съгласно чл.4, т.4 от тази харта, правомощията, поверени на органите на местно самоуправление, поначало трябва да са пълни и неограничени. Т.е. следва да се направи извода, че обхватът на правомощията на общинския съвет като орган на местно самоуправление трябва да е максимално широк. В случая обаче, дори и при такъв извод, не следва в тези „широки“ рамки да се включват и правоотношенията, свързани с налагане на наказания за извършени нарушения във връзка с местните данъци и такси, тъй като те намират своята регламентация с разпоредбите на чл.123 и сл. от ЗМДТ, като съгласно чл.128, ал.1 от същия закон се определя, че актовете за установяване на нарушенията се съставят от служителите на общинската администрация, а наказателните постановления се издават от Кмета на общината или от упълномощени от него длъжностни лица.

101

Горното обосновава извод, че въпреки, че има компетентност с процесната Наредба ответникът да определя и администрира местните такси и цени на услуги на територията на Община Симеоновград, чрез текста на чл.62 от същата общинският съвет излиза извън законово предвидената за него компетентност, доколкото урежда с текст от същата наредба отношения, които не са предмет на регулиране от ЗМДТ, на чието основание се издава подзаконовия акт, а на следващо място касаят извършени административни нарушения, за които се налагат административни наказания, което по горните доводи също се явява незаконосъобразно. Това обуславя извод преди всичко, че чл.62 от Наредбата се явява нищожен, като приет извън кръга от правомощия, които се установяват за общинския съвет и предоставени съгласно чл.9 от ЗМДТ.

При този изход на спора в полза на Окръжна прокуратура - Хасково следва да се присъдят направените в производството разноски в размер на 20.00 (двадесет) лева, представляващи заплатената такса за обнародване на оспорването в ДВ.

Водим от гореизложеното и на основание чл.193, ал.1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по протест на прокурор при Окръжна прокуратура – Хасково разпоредбите на чл.4, ал.1, т.4 и 5; чл.20, ал.1 (в частта – „и този имот не е основното им жилище“); чл.53а, ал.2, т.4 от Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Симеоновград.

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНА разпоредбата на чл.62 от Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Симеоновград.

ОСЪЖДА Общински съвет – Симеоновград да заплати на Окръжна прокуратура – Хасково разноски по делото в размер на 20 (двадесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се разгласи по реда на чл. 194 от АПК при неподаване на касационна жалба или протест, или ако те са отхвърлени.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.